

Záhada Sýrie: Jak se může změnit v první válku BRICS

 zvedavec.news/komentare/2024/12/10315-zahada-syrie-jak-se-muze-zmenit-v-prvni-valku-brics.htm

Globální většina by měla být v plné pohotovosti. Útok na Velký Idlibistán je součástí komplexní propojené operace

Pepe Escobar

7.12.2024 Komentáře Témata: Izrael, Irák, Írán, Islám, Sýrie, ISIL
1984 slov

Časová osa vypráví příběh.

18. listopadu: Ronen Bar, šéf izraelské tajné služby Šin Bet, se setkává s šéfy turecké rozvědky MIT.

25. listopadu: Šéf NATO Mark Rutte se setkává s tureckým sultánem Erdoganem.

26. listopadu: Saláfističtí džihádisté shromáždění v Haját Tahrír aš-Šám (HTS), dříve Fronta Nusa, podporovaní tureckou rozvědkou a početnou koalicí Rent-a-Jihadi, zahájí bleskový útok na Aleppo.

Ofenziva Rent-a-Jihadi má původ ve Velkém Idlibistánu. Tam se podle – nyní již prokazatelně neúspěšné – strategie Damašek-Moskva 2020, kterou Turecko muselo neochotně přijmout, ukrývaly desítky tisíc džihádistů. Pronajatý džihádistický dav se skládá z desítek žoldáků, kteří přešli – odkud jinud – z Turecka: Ujguři, Uzbekové, Tádžikové, Ukrajinci, dokonce i import z ISIS-K.

Mluvčí íránského ministerstva zahraničí Esmail Baghaei na začátku týdne potvrdil, že saláfisticko-džihádistickou ofenzívu koordinují USA/Izrael.

Baghaei se nezmínil o Turecku, i když zdůraznil, že k teroristickému útoku došlo bezprostředně poté, co Izrael přijal příměří s Hizballáhem – které Tel Aviv již desítkykrát porušil – a poté, co

Netanjahu veřejně obvinil syrského prezidenta Bašára Asada, že si „zahrává s ohněm“, když umožnil tranzit moderních íránských raket a vojenského vybavení přes Sýrii k Hizballáhu.

Těsně před uzavřením příměří rozbil Tel Aviv prakticky všechny komunikační trasy mezi Sýrií a Libanonem. Netanjahu následně zdůraznil, že se nyní soustředí na „íránskou hrozbu“, která je nezbytná k rozbití Osy odporu.

Podle zdroje ze syrských zvláštních služeb, který hovořil s agenturou RIA Novosti, sehráli klíčovou roli při dobytí Aleppa ukrajinští poradci – poskytli bezpilotní letouny a americké systémy satelitní navigace a elektronického boje a naučili syrské kolaboranty a agenty Islámské strany Turkestánu, jak je používat.

Komunikace Syrské arabské armády (SAA) byla těmito systémy elektronického boje zcela rušena: „Útočné skupiny a bezpilotní letouny byly vybaveny šifrovanými zařízeními GPS a rozsáhlým využitím umělé inteligence, takže použití a navigace útočných bezpilotních letounů a kamikadze dronů probíhalo na velkou vzdálenost.“

Tento mechanismus byl nastaven již před několika měsíci. Kyjev uzavřel se salafíji-džihádisty přímou dohodu: bezpilotní letouny výměnou za dávky takfírů, kteří budou vyzbrojeni proti Rusku v zástupné válce USA/NATO na Ukrajině.

Co má Turecko skutečně za lubem?

Praktická úloha Turecka v ofenzivě salafisticko-džihádistické skupiny Velký Idlibistán je stejně nejasná, jako je.

Během uplynulého víkendu ministr zahraničí Hakan Fidan, významně také bývalý šéf zpravodajských služeb, jakoukoli tureckou roli popřel. Nikdo – kromě sféry NATO – mu nevěří. Žádní salafističtí

džihádisté v severozápadní Sýrii nemohou bez zeleného světla tureckých zpravodajských služeb ani škrtnout sirkou – protože systém Ankary je financuje a vyzbrojuje.

Oficiální turecká linie je podporovat syrskou – salafisticko-džihádistickou – „opozici“ jako celek a zároveň mírně odsuzovat ofenzivu ve Velkém Idlibistánu. Opět klasické zajišťování. Přesto z toho logicky vyplývá, že Ankara možná právě pohřbila astanský proces – tím, že zradila své politické partnery Rusko a Írán.

Erdogan a Hakan Fidan zatím nedokázali celé západní Asii – stejně jako globálnímu Jihu – vysvětlit, jak mohla být tato sofistikovaná operace Rent-a-Jihadi připravena USA/Izraelem bez jakéhokoli vědomí Turecka.

A v případě, že by se jednalo o past, Ankara jednoduše nemá žádnou svrchovanou moc ji odsoudit.

Co však fakta napovídají, je to, že proti Íránu byla de facto otevřena nová fronta; US/Izrael Divide and Rule nese potenciál zcela rozbít entente Teherán-Ankara; a klíčová ruská – především letecká – aktiva budou muset být odkloněna z Ukrajiny na podporu Damašku.

Není to žádné tajemství: Ankara už léta touží ovládnout Aleppo – byť nepřímo, aby ho „stabilizovala“ pro byznys (ve prospěch tureckých firem) a také aby umožnila návrat spousty relativně bohatých aleppských uprchlíků, kteří jsou v současnosti v Tůrkii. Souběžně je okupace Aleppa také americkým projektem: v tomto případě vážně podkopat Osu odporu ve prospěch Tel Avivu.

Co je ještě nového: sultán Erdogan – nyní partner BRICS – je opět v horkém křesle. A co hůř: vůči dvěma klíčovými členům BRICS. Moskvu a Teherán čeká mnoho podrobného vysvětlování. Nic se Putinovi nelíbí víc než otevřená zrada.

Erdogan převzal iniciativu a zavolal Putinovi – a představil zvrát: zaměřil se na rusko-turecké hospodářské vztahy. Po tsunami sankcí proti Rusku se Turecko proměnilo v klíčový, privilegovaný most mezi Moskvou a Západem. Kromě toho jsou v Turecku značné ruské investice: plyn, jaderná energie, dovoz potravin. Oba aktéři vždy přistupovali k válce v Sýrii v souvislosti s geoe ekonomikou.

Pronajaté džihádistické mafie na tahu

Mezitím jsou fakta opět neúprosná. HTS, bývalá fronta Al-Nusra, možná není striktně ISIS; je to spíše turecký ISIS. Velitel Abu Mohammed al-Joulani, de facto emír této ultradrsné rebrandované organizace, se zbavil všech variant al-Káidy plus ISIS a vytvořil HTS. Velí však řadě nájemných džihádistů – většinou z Heartlandu. A je miláčkem turecké MIT. Ergo, miláček Izraele/NATO.

CIA/Pentagon, z nichž každá provozuje svou vlastní síť, vyzbrojily 21 z 28 syrských milicí, salafisticko-džihádistických i jiných, organizovaných tureckou MIT do jakési žoldnéřské „národní armády“ ve Velkém Idlibistánu, jak uvádí turecký think tank SETA.

Syrský analytik Kevork Almassian ukázal, jak pověstní „bývalí izraelští úředníci“ přiznali, že dodávají gangům ve Velkém Idlibistánu finanční prostředky, zbraně, munici a dokonce i lékařskou péči.

Bývalý plukovník izraelské armády Mordechaj Kedar otevřeně přiznal podporu „povstalců“ s cílem „odstranit trojúhelník Hizballáhu, Íránu a Asada“. „Povstalci“ podle něj dokonce projevíli přání „otevřít izraelská velvyslanectví v Damašku a Bejrútu“.

HTS je nejnovějším ztělesněním jedné z kolektivních oblíbených hraček Západu: „umírněného povstalce“ (vzpomínáte na Obamu/Hillary?) Věrnost Ankaře je téměř stoprocentní. Nenávidí šíity a alavity – a provozují rozsáhlou síť věznic.

Jsou to salafisté-džihádisté z HTS, kteří si vynutili úplnou kapitulaci Aleppa – bez boje – a natáčeli se před legendární Citadelou. V letech 2012 až 2016 dokázalo citadelu úspěšně bránit jen několik desítek vojáků SAA, a to i když byli zcela obklíčeni.

Od začátku války v roce 2011 Damašek nikdy nepotkala tak zničující porážka, jako byl pád Aleppa. Irák prožil něco tragicky podobného při pádu Mosulu v roce 2014. Lze tvrdit, že naprostá většina Syřanů je proti dohodě mezi Ruskem, Tureckem a Íránem z roku 2020, která ve skutečnosti zabránila osvobození Idlibu: jedná se o velkou strategickou chybu.

Je to ještě horší – protože problém vlastně začal v roce 2018, kdy Turci v Afrínu ani nebyli a osvobození Hamá/Idlíbu bylo přerušeno kvůli osvobození předměstí Damašku. Právě odtud byly desetitisíce džihádistů přesunuty do Idlíbu.

Když jsme se dostali do roku 2020, bylo už pozdě: Idlib nebránil nikdo jiný než turecká armáda.

SAA se, pokud jde o Idlib, ukázala jako katastrofa, která zaspala dobu. Nemodernizovala svou obranu, neintegrovala používání bezpilotních letounů, nepřipravila taktickou obranu proti FPV kamizake dronům a pozorovacím dronům, nevěnovala pozornost desítkám zahraničních špiónů. Není divu, že pronajatá džihádistická lůza nenašla žádný odpor, aby za 48 hodin obsadila většinu Aleppa.

Po dohodě z roku 2020 Írán a proíránské síly opustily Sýrii, zejména provincie Aleppo a Idlib. Tyto sektory byly předány SAA. Co se týče ruských podniků, které již neměly zrovna zájem na tom, aby byly sankcionovány tím, že půjdou proti západní blokádě Damašku, byly místními klany, kmeny a rodinami odstrkovány.

Tentokrát bylo již několik měsíců jasné, že HTS připravuje ofenzívu. Do Damašku byla zasílána varování. Syřané však důvěřovali dohodě s Tureckem a obnoveným vztahům s arabskými zeměmi. Velká chyba.

Z toho všeho plynou pro Rusko přinejmenším dvě závažná ponaučení. Od nynějška, ať už se stane cokoli, bude muset Moskva tyto incestní – a zkorumpované – syrské sítě ovládat, aby skutečně pomohla bránit suverenitu země. A to, co se stalo v Idlibu, ukazuje, že válka proti banderovcům v Kyjevě bude muset jít až k Dněstru a nezastavit se na hranicích Doněcké republiky.

Válka na cestě – na křižovatce spojů

HTS a nájemné džihádistické tlupy zatím nedělají příliš mnoho chyb. Snaží se obsadit všechny silnice zásobující Aleppo, aby si vynutily další boje co nejdále od města a měly tak čas na jeho úplné ovládnutí.

Válka v západní Asii je záležitostí na cestách. Buď s koňmi v poušti, nebo s toyotami. Moc se tam netěží a není tam bláto jako na Ukrajině. Takže syrská válka je v neustálém pohybu – a stále na cestách. HTS už využívá dálnici M4 z Idlibu a postupuje po sektorech klíčové dálnice M5 z Aleppa do Damašku.

Mezitím se vytvářejí linie protiofenzívy. Z Iráku vstoupily na severovýchodě Sýrie přes přechod al-Bukamal desetitisíce šíitských, jezídských a křesťanských milicí z hnutí Kata'ib Hizballáh, brigády Fatemjún a Hashd al-Shaabi (Lidové mobilizační jednotky, PMU, velmi zkušené v boji proti ISIS).

Po boku kmenových milicí se pohybuje 25. divize/Tygří síly respektovaného velitele Suhaila al-Hassana, ve skutečnosti nejlepší syrské síly.

Sýrie je naprosto klíčovou spojovací křižovatkou – odkazující na starověké hedvábné stezky. Pokud americko-izraelské komando dosáhne svého odvěkého snu o změně režimu v Damašku, zablokuje klíčový tranzitní bod pro Írán do východního Středomoří.

Umožnily by také Kataru/vynutily by si konečně vybudování plynovodu, který by dodával zemní plyn do Evropy přes Sýrii, což je jeden z Brzezinského gambitů, který má nahradit ruský zemní plyn – a jehož dokumentaci jsem podrobně zkoumal již před 12 lety.

Taktika amerického Deep State není zrovna novinkou; snaží se odvést pozornost Ruska tím, že se soustředí na Sýrii; natahuje Moskvu; a zmírňuje tlak na Ukrajinu, a to těsně před podpisem velmi vážného rusko-iránského komplexního strategického partnerství.

Pro USA však existují komplikující faktory. Saúdská Arábie, která byla na začátku války v Sýrii horlivým podporovatelem terorismu, změnila svou politiku poté, co se do ní v roce 2015 zapojilo Rusko. A nyní je Rijád také – stále ještě na vážkách – partnerem BRICS. Saúdská Arábie, Egypt a SAE významně podporují Asada v boji proti hrdlořezům z HTS.

Sýrie je pro celkovou západoasijsko-africkou strategii Ruska naprosto klíčová. Damašek je klíčovým ruským spojením s Afrikou – kde Moskva de facto nasazuje veškerou svou globální sílu, jak jsem byl nedávno svědkem v Jihoafrické republice, s některými zajímavými doplňky v podobě faktických protisankcí proti západním oligarchům, jejichž pozice v celé Africe jsou sériově podkopávány.

Členové BRICS Rusko a Írán nemají jinou možnost: musí jakýmkoliv prostředky napravit neschopnost, kterou předvádí Damašek a SAA, aby si mohli zachovat přístup do východního Středomoří, Libanonu, Iráku a dalších oblastí. To znamená velmi vážný krok: Rusko odkloní klíčové prostředky z bitvy v Novorossii, aby zachovalo relativně suverénní Sýrii.

Náměsíčnost v první válce BRICS

Za současného stavu se zdá, že SAA vytvořila ve vesnicích severně od Hamá stále ještě křehkou obrannou linii. Z Íránu přijel na pomoc bájný generál Džavád Ghaffari, bývalý druhý muž generála Soleimaniho, specialista na všechny vektory války proti terorismu.

Mimochodem, v roce 2020 chtěl jít až do Idlíbu. Proto Asad požadoval, aby musel odejít; Damašek se rozhodl válku zmrazit. Teď je to úplně jiná hra.

Pronajatá džihádistická/NATO lůza Velkého Idlibistánu má nulovou protivzdušnou obranu. Nyní na ně prakticky nepřetržitě útočí ruské/syrské letouny.

Situace v Aleppu je dramatická. Teroristické bandy vedené HTS mají pod kontrolou prakticky celou Rudou zónu a vzácné sektory, které ještě nebyly napadeny, jsou v obležení. Postupují také na frontě Aleppo-Raqqa, ale i Kurdové podporovaní USA: to znamená postup NATO. V poušti je všude děsivé ticho.

Ruská armáda měla v Aleppu jen 120 lidí. Ti, kteří přežili, odešli. Co tedy Rusko čeká? Nejlepším možným střednědobým scénářem by bylo soustředit se na Lattakii; naučit syrské vojáky bojovat v ruském stylu; a nasměrovat je, jak správně osvobodit vlastní národ.

Bezprostředním krokem je uvědomit si neblahé důsledky toho, že ještě v roce 2020 nabídlo ve Velkém Idlibistánu bezpečné útočiště desítkám tisíc teroristů.

Dalším krokem je plně pochopit, že pokud Moskva vyjedná s NATO jakýsi Minsk-3 – což je v podstatě to, co by Trump prosazoval -, stane se Kyjev Idlibem 2.0. A banderovské bandy se postarají o to, aby uvnitř Ruské federace vznikl nový – padlý – Aleppos.

Globální většina by měla být v plné pohotovosti. Útok na Velký Idlibstán je součástí komplexní propojené operace – s nasazením chaosu jako přednostního nástroje -, jejímž cílem je obrátit západní Asii vzhůru nohama a doslova ji zapálit. To může metastázovat do první války BRICS.

The Syria riddle: How it may turn into the First BRICS War vyšel 4.12.2024 na Strategic Culture. Překlad v ceně 827 Kč Zvědavec.

Oznámujte kvalitu článku jako ve škole
(1-výborný, 5-hrozný)

1 2 3 4 5

Diskuze

10 příspěvků
(10 nových)

odeslat jako odkaz

odeslat text článku

vytisknout

uložit jako PDF